

ILUSTRATIUNEA ROMÂNĂ

Nr. 5 (ANUL III)

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIJA: ZIARUL „UNIVERSUL”
București, str. Brezoianu nr. 11. — Telefon 13/71 13/72

Joi, 29 Ianuarie 1931

D-ra TANȚI VIȘOREANU, MISS ROMÂNIA 1931,
aleasa revistei noastre la concursul național de frumusețe de la 18 Ianuarie 1931.

PREȚUL 10 LEI

Foto „Ilustrațiunea Română”—St. Ignat

Redacția și Administrația, ziarul „UNIVERSU”
strada Brezoianu nr. 9-11
Abonamente:

	In țară	In străinătate
1 an	lei 500	lei 1100
6 luni	lei 260	lei 560

Publicitatea concesionată exclusiv Oficiului Român
de Publicitate, S. A. str. Brezoianu, 11 (Palatul „Universul”)
Telefon 344/63

Tiparul și zincografia ziarului „Universul”
Manuscrisele și fotografiile trimise redacției
nu se înapoiază
Reproducerea fotografiilor și desenelor strict interzisă

CRONICA

Sprâncene CIRCONFLEXE.

Iată ultima tulburătoare noutate care emoționează întreaga lume feminină. Năvălitoarele și delicioasele „stete” din întinsul Hollywood-ului au lansat această ciudată modă ca un protest contra banalelor sprâncene arcuite și poate în același timp ca o inovație pentru reliefașii ochilor frumoși. Frumoasă sau nu, această modă compozițională adevărată machiaj și marliraj, adică o nouă tortură a bielor sprâncene. Dar ce nu face și ce nu îndură o femeie pentru ca să fie frumoasă?

Sprâncene circonflexe. Curând vom avea, de sigur, sprâncene - semn de întrebare, sprâncene semn de exclamare, sprâncene virgulă, punct sau punct și virgulă. Depinde de inspirație, capriciul și fantezia celor care lansează asemenea mode. Până ce se va găsi într-o zi una care să propună suprimarea completă a acestor păroase podoabe care dau atât de lucru femeilor cu spleen.

Tineretul preferă dintre sporturile de iarnă, sky-ul și patinajul.

La ceasul prânzului, Cișmigiu este brăzdat în lung și în lat de patineuri de toată mâna - dela copilașu: cu fața îmbujorată, purlând pe spate, ca două săniușe - patinele, până la domnul între două vârste care pentru legitime motive sentimentale - patinează.

Lumea patinează, patinează mereu și... bine face.

In fond oiața toată este un imens patinaj, în care tot meșteșugul e... să nu cazi!

Anul acesta carnavalul a fost suprimat de oarece publicul amator de un asemenea spectacol, îl are și încă din belșug: carnavalul politic, social, economic...

Cine se poate plânge că nu găsește în toate aomeniile spectacole de carnaval, amuzante și în același timp tragice prin degingolarea morală și materială în care am ajuns?

In schimb au rămas în floare balurile.

Societățile de binefacere, asociațiile profesionale și toate câte își au „balul anual”, sunt în plină activitate. Balul reprezintă un capitol bugetar care trebuie realizat și care, în afară de beneficiul material, procură unora distracții și altora bătae de cap. Dacă asemenea petreceri au pierdut din farmecul și pitorescul lor de altă dată, au căpătat în schimb alte calități: nota nervoasă până la isterie a dansurilor și a muzicii de jazz. Imaginată înaintea războiului - probabil pentru neroli ostensiți ai celor care îndurase atâtea pe front, în tranșee sau în bătălii tunurilor asurzitoare, ea a rămas moștenire tineretului care o păstrează și o cultivă cu sfințenie.

Bal mascat.

In masa anonimă de oameni care miroase a oia, pudră și parfum amestecat cu sudoare, se strecoară măscuțe elegante și misterioase. Un conte din vremea lui Ludovic al XV-lea cu mână roșie, umflată și plină de inele de alamă, a călcat pe bătătură o gingașă „Colombină”, care, în culmea durerii, îi adresează o înjurătură... de pe malul Dâmboviței...

- Ce te superi, maimuță? Nu știi că așa e... la bal mascat?

Pe scară, un maharadjah, în toiul convorbirii și-a scos turbanul în care strălucește un briliant de sticlă. Alături, o „marchiză” cu mâinile împodobite cu bijuterii de colilion...

- Știi, dacă mi-ai da acum cinci sute de lei, Costică, m'ai salva...

Maharadjahul, în culmea disperării, se jură că n'are sfârșit...

- De ieri n'am mâncat nimic... Cu dansul ce mă mai iau... Și apoi, nu știi și tu: curba... curba m'a omorât...

Un grup de măscuțe în „monom” le turbură convorbirea...

Un diplomat cu decorațiile de carton își freacă ceafa cu apă de colonie; cineva i-a suflat pe neștiute, prof de scârpinat. Este unicul caz în care un „diplomat” își poate freca singur... ridichea...

Nepotul marelui Clemenceau și ne poata celebrei Sarah Bernhard - d-ra Terka Gross - s'au logodit. Tânărul este globe-trotteur-ul cunoscut, care a călătorit doi ani în Afga nistan și America de Sud, iar tânăra este simpatica descendentă a marelui tragediene. Parisul discută această logodnă, întunecată de un singur inconvenient: apartamentul pe care-l va ocupa tânăra pereche și pe care nu-l găsește încă.

Legea cametelor preocupă Parlamentul. Liga cure a dus luptă pentru o asemenea lege pare mulțumită: este dobânda muncii ce a depus... Dar nu știe toată lumea ce-i aia camătă.

Un copilaș, citind mereu în ziare despre camătă și cămătari, a întrebat într-o zi pe tatăl său:

- Tată, ce-i aia cămătar?

- Unul care-ți ia cămașa...

La prânz copilul ieși înaintea tatălui și în nevinovăția-i, bătând din palme, spuse:

- Știi tată că, îndată după plecarea ta, a venit și la noi un cămătar...

- Cum? Unde?

- Să vezi: A venit un domn suspect. Eu m'am ascuns. El a intrat în dormitor. Apoi m'am uitat prin gaura chelii și l'am văzut cum i-a luat cămașa mamei...

Iarnă.

Au înghețat apele. Unii spun că au înghețat din cauza frigului; alții, din cauza formulelor pe care le oferă, politicianii pentru a scoate carul statului din nămol. Dacă n'au înghețat însă nici dintr-o cauză, nici dintr-alta - este sigur că au înghețat de deșteptăciunea oamenilor cari au isbit să se transforme din oameni avuți, cersetori. Eram să mai spun ceva; dar, de frică sau de rușine, mi-a înghețat... vorba în gură. Așa e iarna: îngheață până și speranțele oamenilor necăjiți, bieții cetățeni pașnici și muncitorii cari, în ultima analiză, plătesc toate oalele sparte.

Domnul Vidrighin, îndată după demisie, și-a încercat buzunarele cu bani din costelva noastră vizlărie, și a plecat. Este un om bine răsplătit pentru neplăcerea ce i s'a făcut de a i se încredința direcția generală C. F. R.

În amintirea timpului petrecut la calea ferată, domnul Vidrighin și-a cumpărat de la un cunoscut magazin de jucării, un tren electric. Este singurul tren care, sub conducerea ilustrului specialist, nu deralază și nu dă deficit. El mai are avantajul că circulă fără oameni, fără mecanici, frânări, șeti de gară și pasageri - ceea ce-l scutește pe d. Vidrighin să reeete celebra formulă „cine lucră - mănă; cine nu - nu mănă și nici creștari nu capătă. Așa e domnul Vidrighin: practic chiar când nu mai este director general la calea ferată.

D. André Tardieu, fostul președinte de consiliu francez, la Saint Moritz

CINEMA

Greta Garbo

STELELE DE CINEMA
IN INTIMITATE

Ziua de lucru americană, care începe la 8 dimineața și ține până la 5 după amiază, cu o oră întrerupere pentru masă (12 — 1), este în vigoare și în studio-uri. După ora cinci după amiază, stelele redevin simpli muritori, libere să se ducă oriunde și să-și petreacă timpul cum cred mai bine.

Viața sgomotoasă a Hollywood-ului atrage multe din ele. Nu e cinematograful de premieră, care să nu se bucure de prezența câtorva „star”-uri venite să-și admire sau să-și critice colegii și colegele. Altele preferă să stea la ele acasă, sau într'un cerc de prieteni.

În tot cazul, fiecare caută să se distreze cât mai bine în timpul liber, și fără îndoială, fiecare are calități, aptitudini și predilecții, pentru lucrurile cele mai variate.

Așa, *Marion Davies* este o artistă în facerea broderiilor fine. Divina *Greta Garbo* flueră mai bine decât o pasăre și fredonează tot timpul melodiile din filmele ei. Pasiunea lui *John Miljan* (Ion Miliian, căci este de origine română), constă în pescuit. *William Haines* e un acrobat de forță. Una din figurile lui preferate este să-și răstoarne capul pe spate și să-și îndoie șira spinării până își aduce picioarele pe umeri.

John Gilbert, de când nu mai are succes ca artist, scrie scenariile. *Buster Keaton* (Malec) se ocupă cu grădăritul și în grădina lui cresc cei mai frumoși crini din Hollywood. *Grace Moore* știe sute de rețete pentru cele mai felurite salate. *Charles Bickford* face inele de cari ar putea fi gelos un bijutier de pe Broadway.

Lewis Stone are mania să pună balamale și belciuge la uși. *Ramon Novarro*, care (culmea culmilor) nu știe să conducă automobilul, este un pilot de forță. *Robert Montgomery* creiază modele de rochii, foarte apreciate de marii croitori de pe Broadway. *Conrad Nagel* este un pianist

cu mult talent, în timp ce *Hedda Hooper* cântă minunat din vioară.

Pasiunea lui *Reginald Denny* este fotografia. Are o odă transformată în laborator și una plină cu aparate de tot felul. Colecția lui de fotografii conține exemplare minunate. *Eddie Nugent* este mare amator de antichități și locuința lui pare mai curând un muzău.

Adolphe Menjou, în lipsă de altceva, creiază rotoagoale artistice de fum de țigară. *Harry Carey* e neîntrecut la țință în tot Hollywood-ul.

Wallace Beery

Norma Shearer este campioană de înot.

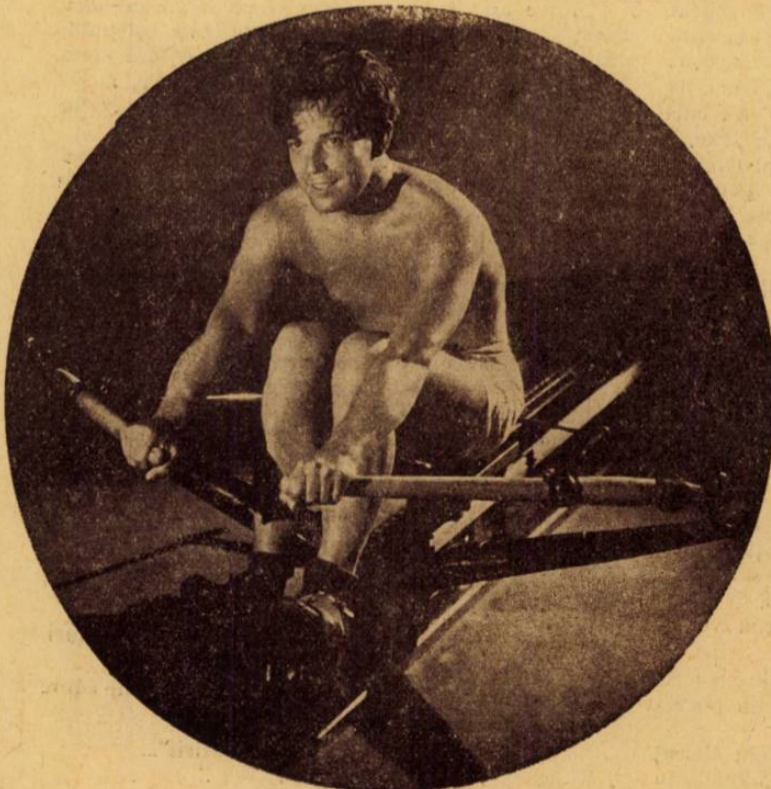
Leila Hyams deține același titlu, dar pe terenurile de tenis ale Californiei; *Joan Crawford*... se joacă cu păpușile: are o odă plină cu cele mai variate exemplare ale genului.

Wallace Beery, din ziua în care a turnat „The Big House” a rămas cu o pasiune foarte originală: îi place

să umble cu... tank-ul. Într'adevăr, în acest film sunt mai multe scene în care se întrebuițează tankuri.

Wallace Beery spune că nici un mijloc de locomoțiune nu are farmecul celui monstru care nu cunoaște obstacole în drumul lui.

Dar, în definitiv, care dintre noi n'are o preferință, o aplicațiune pentru o ramură mai mult sau mai pu-

Ramon Novarro

Grace Moore

țin obișnuită a activității omenești? E de mirare că un star să aibă aceleași preferințe?

E drept că unii exagerează. Așa, frumoasa *Rageul Torrès*, care-și petrece nopțile în tavernele cu renume prost ale Hollywood-ului, și pe care poliția a scăpat-o în repetate rânduri de consecințele neplăcute ale acestor escapade. Apoi, *Billie Dove*, pe care pasiunea pentru parfumuri a dus-o la acte necugetate, după cum *Douglas Fairbanks jr.* și-a pus viața în primejdie pentru a dobândi cuțitul unui matelot, cuțit ce-i plăcuse pentru mânerul lui lucrat din lemn de abanos chinezesc.

Nu mai vorbim de cei cari au mania animalelor, cum e *Phyllis Haver*, care posedă o adevărată turmă de pisici și *Dolores del Rio*, care, într'un rând, strânsese vre'o patru pui de urs.

În această categorie intră și *Anita Page*, cu deosebita ei simpatie pentru papagali.

Georg.

ȘTIRI

Ramon Novarro va vorbi franțuzește în versiunea franceză a filmului „Singer of Seville” („Seville de mes amours”, va fi titlul francez). În acest film vor mai apărea: *Suzy Vernon*, *Pierrette Caillol*, *Georges Mauloy*, *Marcel de Labrosse*, etc.

*

Joan Crawford a suferit un accident. În timpul turnării unei scene pe un yacht, în filmul „Dance, fools, dance!”, trebuind să sară peste bord, s'a lovit destul de serios la picior într'o scândură ieșită în afară.

*

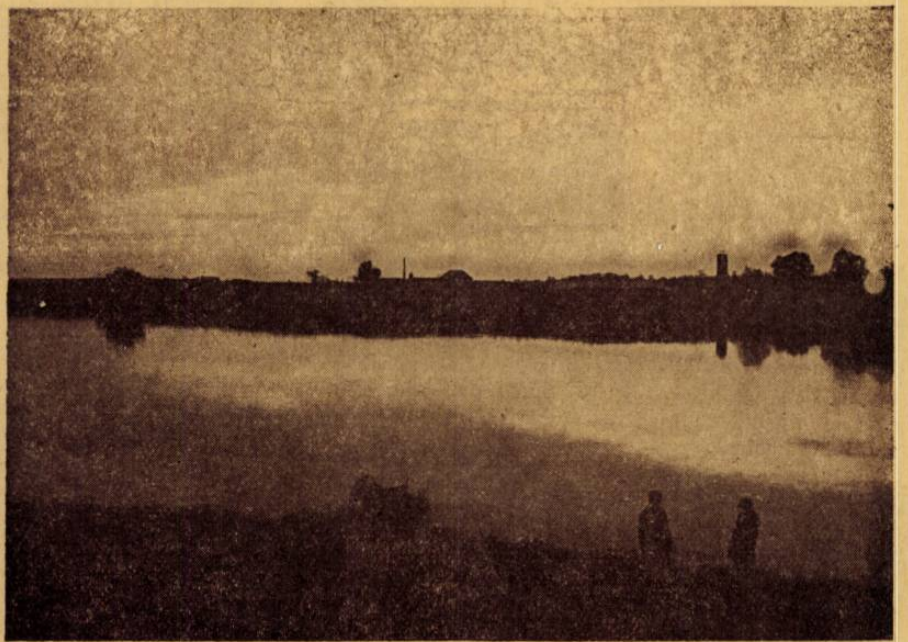
Greta Garbo a făcut un enorm antrenament de umblat pe jos în noul ei film „Inspiration”. Sunt în acel film multe scene în aer liber în care *Greta* trebuie să umble pe jos. Multe din ele s'au repetat de câteva ori, încât frumoasa suedeză nu s'a putut plânge de inactivitate.

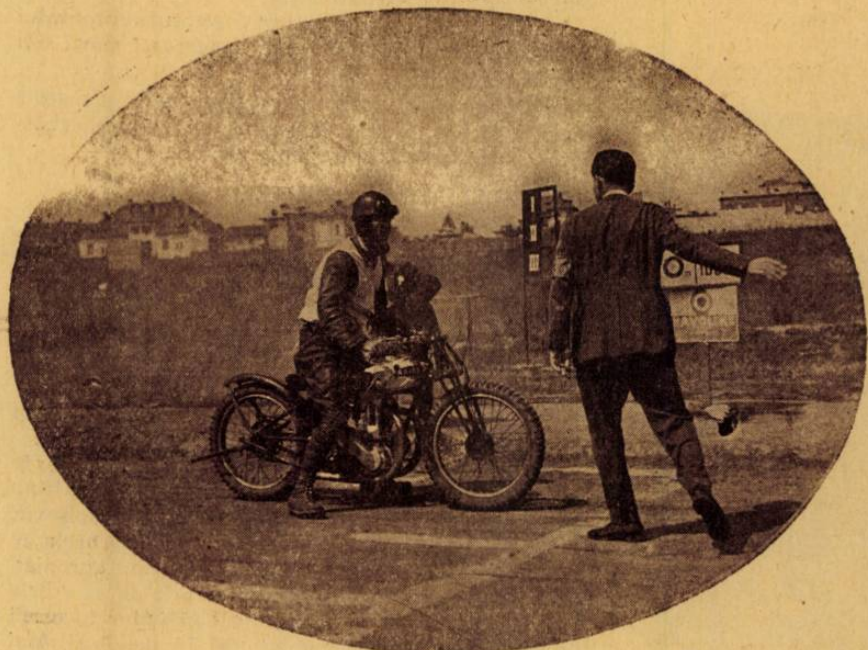
CONCURSUL FOTOGRAFIC PENTRU AMATORI

C. N. Barbu. *Apus de soare*

P. Herfurt. *Asfințit de soare*

Lt. Welles Alfred. *La velodrom*

Lt. Mihăilescu. *Bojdeuca lui Creangă*

Lt. Welles Alfred. *Patinaj în Cișmigiu*

DIN TRAGENILE REFUGIAȚILOR RUȘI

La Solovki de unde

Amândoi frații Andreewski, driveri eleganți și iscusii, s'au aclimatizat destul de bine la noi, unde s'au identificat cu obiceiurile, cu traiul și cu năzuințele noastre...

Doar câte o întrebare neașteptată le reamintește noaptea groaznică a refugiului, Ucraina cu frumusețile ei, viața de altă dată, anii copilăriei...

Undeva, în lumina amintirilor, ei desprind silueta Odesei cu străzile lungi și largi, cu turlele bisericilor din capul străzii Puskinskaia, cu Delibassovskaia împetrișată de cucoane frumoase și elegante; Odessa cu farmecul pe care-l respiră marea, orașul, clădirile, oamenii...

CURSA MORȚII...

Mitrahon Alamoov este un alt refugiat care se ocupă cu caii de curse.

Imbrăcat rusește, cu căciula fumurie, cu mantaua care poartă de jur împrejur blană, cu cisme de iuft, mirosind a untură de pește, *Mitrahon* vine de departe, din largul Rusiei din „Kurskaigubernia”.

A descins — ca mulți alți refugiați ruși — la Constantinopol cu cei 45 cai de curse ai vestitului *Kwermann*; apoi a venit în România îngrijind și antrenând caii altora...

L'am rugat să mi spue ceva din viața curselor din Rusia și omul mi-a povestit multe lucruri interesante. Intre altele mi-a povestit despre *alergările pe ghiață* la cursele de iarnă, atât de apreciate la Petrograd, Moscova și Odessa, amintiri despre cei mai ambițioși driveri și proprietari de cai, cari, în pasiunea ce o au pentru cai și pentru curse, fac uneori adevărate nebunii pentru a învinge...

În loturi de cai buni, asemenea ambiții sunt bune, cu singura condiție să nu ceri calului mai mult de cât poate da.

Imi amintesc de o cursă, în Rusia, în care driverii și caii au plătit destul de scump disputa împinsă prea departe.

Se știa mai dinainte că alergarea va fi emoționantă, că driverul unui cunoscut proprietar avea ordinul să *învingă* cu orice sacrificiu, chiar dacă, în cele din urmă, va trebui să-și omoare calul.

Caii porniseră în tren sever. Cu tot lunecșul, trăpașii mergeau cu o viteză nebună. *Gavrilenko*, „najenicul” care-și pusese în gând să învingă „cu orice preț”, lovea groaznic calul. Sulkiile, driverii

și caii erau o *năluca* care spinteca câmpul acoperit cu ghiață.

Publicul aștepta cu nerăbdare și cu emoție „finișul”.

Năluca trecea uluitoare prin fața ochilor cari nu mai deslușeau de cât doar câteva pete care sburau deasupra pământului.

În „finiș” *Gavrilenko* își detașă cu multe lungimi calul ținut aproape tot timpul sub cravașă. Aproape de potou, publicul care ovaționa „cursa nebună”, izbucni în țipete înfiorătoare: calul lunecase în plină viteză, sfâșiat în propria-i căzătură, iar sulkiia cu *Gavrilenko* cu tot, asvârlită la o mare distanță.

Refugiatul, care mi istorisi povestea groaznică a unei vieți sbuciumate, se rezezi să-și încaseze biletul câștigător

O dără de sânge prelinsă pe zăpada care acopere ghiața, vestea celor ce sărise în ajutor rana driverului. După câteva minute muri și *Gavrilenko*, erou al cursei căreia, cu drept cuvânt, spectatorii i-au spus — *cursa morții*...

ZAGREBELNY, SECRETARUL...

Un alt refugiat care se ocupă îndeaproape de hipodromul „Clubului călăreților”, al căruia secretar este de mai mulți ani — mă primește cu foarte multă bunăvoință.

Este *Alexandru Zagrebely*, sufletul, animatorul acestei organizații sportive menite să contribuie la propășirea și la îmbunătățirea cailor de trap.

Deși ocupat peste măsură, prins în treburile hipodromului, *Zagrebely*, cu amabilitatea caracteristică intelectualilor ruși, mă primește, dându-mi lămuririle de care aveam nevoie.

— M'ar interesa viața și refugiul d-tale despre care am auzit vorbindu-se lucruri senzaționale...

— Sunt într'adevăr — răspunse *Zagrebely*, lucruri puțin obicinuite; iar viața și refugiul meu file răvășite dintr'un roman senzațional...

Capul lui *Zagrebely*, așa cum e croit din linii fine, aristocratice, poartă ceva din tristețea lucrurilor de artă peste care au trecut intemperiiile vieții...

Doi ochi albaștri-verzui, limpezi, împrumută capului blond un aer de nobleță slavă; ei poartă în adânc melancolia mistică pe care numai cine a cunoscut poporul rus o poate distinge...

Este un om relativ tânăr, care a înfrânt cu succes obstacolele unei vieți pe care vitregia împrejurărilor a transformat-o într'un lung și dureros sbucium...

OFİȚER DE CAVALERIE, LA PETROGRAD

Înainte de război, era ofițer de cavalerie în garnizoana Petrograd. Absolvise școala militară din capitala Rusiei. Trăia liniștit în mediul pe care i-l hărăzise pregătirea sa militară.

La declararea războiului se găsea în al treilea corp de cavalerie comandat de *contele Keller*.

A făcut războiul, luptând în primele rânduri. Când s'a produs defecția trupelor pe urma primei revoluții, se găsea pe frontul nord-bucovinean. În urma ordinului primit, s'a înapoiat în Rusia. Revoluția cuprindea tot mai mult întinsul Rusiei, astfel că, în preajma *Poltavei*, a fost silit să abandoneze caii și munițiile escadronului.

Înapoiat la Petrograd, a fost martorul începutului de dezagregare și a celei mai sângeroase părți din istoria revoluției ruse.

Împreună cu alți camarazi a făcut parte din acele două escadroane care, împreună cu trupele cehoslovace, au luptat contra bolșevicilor...

ÎN LUPTELE DELA IRKUTZK

„Făceam parte — spuse *Zagrebely* — din faimoasa *armată albă* care a opus rezistență trupelor bolșevice și care a dat numeroase și anevoioase lupte.

Am trecut de două ori munții *Urali*, în condițiuni destul de grele și cu pierderi destul de mari de oameni.

— Dar dintre toate luptele, care ți s'a părut mai grea?

— Cea de lângă *Irkutzk*, în Siberia. Acolo am și căzut greu rănit în piept. Am fost internat într'un fel de spital, apoi luat prizonier în lagărul bolșevic.

Am amintiri destul de triste din vremea aceea în care îmi vedeam sfârșitul vieții foarte apropiat. Preferam de o mie de ori să fi murit de gloanțele care îmi perforase pieptul, de cât să îndur în urmă suferințele pe care le-am îndurat în închisori. Mai întâi am fost întemnițat la închisoarea din *Omsk*, celebră pe vremuri prin asprimea regimului la care erau supuși deținuții. Am stat în această închisoare, mai mult mort de cât viu. Eram un schelet care deabia se țara pe picioare, o umbră de om care se încăpățâna, totuși, să trăiască.

ÎN ÎNCHISOARE, LA MOSCOVA

Dela *Omsk* am fost transferat, așa prăpădit cum eram, la închisoarea din Moscova unde am fost judecat.

În închisoare trăiam cu o sută de grame de pâine

Zagrebely, secretarul clubului, condamnat la *Solovki* și evadat din închisoarea Moscovei

Petre Borisibil, cunoscutul driver, într'un început de cursă...

pe zi și un ulcior cu apă. Mai târziu a trebuit să muncesc în stare de arest, într'o uzină de electricitate, ca să pot exista.

Cu toată slăbiciunea mea, căram cât e ziua de mare stive întregi de lemne, dintr'un loc în altul, mulțumit că, până la judecată, mi se dă puțința să trăiesc...

Lesne își poate închipui oricine traiul în asemenea condiții. Ce puteam spera alta, de cât evadarea și aceasta destul de grea în condițiile de slăbiciune fizică în care mă găseam?

În închisoare am văzut lucruri pe cari numai fantazia fecundă a unui romancier le poate concepe...

Mitrihan Alamov îmi povestește, în cuvinte simple, „Cursa morții”

Mi s'a comunicat că voi fi judecat și că la judecată, sub pedeapsă de moarte, va trebui să spui adevărul și numai adevărul.

TOVARAȘUL VASCOF, JUDECĂTORUL

Într'un târziu, am fost chemat la judecată, în fața unui fel de tribunal cu un singur judecător care hotăra în primă și ultimă instanță...

M'au transportat într'o sală mare pe marginea căreia se găsea un număr de cămăruțe în care era introdus câte un deținut... Judecătorul cu puteri atât de întinse — dela iertare până la imediata condamnare la moarte — era „tovarășul Vascof” un om care afecta un aer de extremă bunăvoință dar care în fond se folosea de vechiul clișeu al judecătorilor de instrucție cari obțineau mărturisiri complete printr'o subită și suspectă prietenie.

De altfel nici n'aveam ce să ascund, pentru că eram ofițer în armata albă, prizonier — și că luptasem ca adversar al bolșevicilor.

Când îmi veni rândul, „tovarășul Vascof” întinse revolverul și mi-l lipi de frunte. Am avut un moment de senzație că într'o clipă creierii îmi vor sbura pe masa judecătorului...

— Mărturisește adevărul, sau te împușc...

Am mărturisit adevărul, pe care-l mărturiseam de altfel și fără amenințarea cu moartea.

Vascof purta pe piept, crucea „Sfântului Andrei” în triunghi — o insignă a celor ce învățase dreptul — căreia îi lipsea coroana; aveam deci o vagă bănuială că, în cele din urmă, voi fi judecat de un om care se pricepe în împărțirea dreptății.

LA SOLOWKY. DE UNDE NU SE MAI ÎNTOARCE NIMENI

Judecata a fost scurtă. Sentința mi s'a comunicat în închisoare: munca silnică pe viață, la Solowky, în ghețurile polare, de unde nu se mai întoarce nimeni...

Solowky era pe vremuri o mănăstire pe o insulă polară dela nordul Rusiei, care adăpostea călugării și preoții condamnați.

Acolo, condamnatul își vedea moartea cu ochii și nici un om plecat la Solowky nu s'a mai întors în Rusia. Era locul de surghiun groaznic, care însemna mai mult de cât pedeapsa cu moartea.

În pustietatea ghețurilor fără sfârșit, condamnatul murea în scurtă vreme de frig și de foame.

Mă vedeam deportat pe ghețuri, în culmea chinurilor fără nume, rugând moartea să îmi curme firul vieții: mă vedeam sub adăpostul mănăstirii în care și-au văzut sfârșitul atâția ticăloși, cerând lui Dumnezeu cea mai ușoară dintre pedepse — moartea...

Aș fi preferat de o mie de ori ca revolverul lui Vascof care mă amenințase, să mă fi trimis cu un singur glonț, pe lumea cealaltă; aș fi preferat orice — afară de moartea înecată, în mii de chinuri pe insula blestemată...

Auzisem, pe vremuri, de grozăviile acestui loc de pedeapsă: ba — ceva mai mult — citisem o carte în care se descria, în culori groaznice, sfârșitul unui preot condamnat „la Solowky” — amintire sfâșietoare care mi-a rămas multă vreme în minte...

Trecuseră ani peste ani și obsesia viziunii Solowky-ului nu mă iertase încă...

Acum o retrăiam în toate amănuntele ei tragice; o retrăiam cum numai un condamnat o poate retrăi, în lumina ucigătoare a celei mai grozave morți din câte se poate imagina...

EVADAREA

În stăpânirea înfricoșătoarei vedenii a Solowky-ului, îmi licări o rază de speranță: evadarea. Soco-teala fu simplă: mai bine un glonț sub zidurile Moscovei, de cât îngropat de viu la Solowky.

Am pândit ocazia prielnică și într'o zi m'am ascuns într'un tren la Moscova-triaj. Am călătorit noaptea în trenul de Kiew. Cum se lumina de ziuă, coboram la prima stație și mă ascundeam unde puteam. Călătoream numai noaptea, cu acte false de comis-voiajor. Nemâncat și obosit, am străbătut largul Rusiei, până aproape de Nistru, cu teama că dintr'un moment într'altul pot fi descoperit și împușcat. Își poate închipui ori cine emoțiile unui asemenea voiaj.

Într'un târziu am ajuns în mijlocul țăranilor din preajma Nistrului cari mi-au dat de mâncare și mi-au arătat pe unde aș putea trece în România neobservat de soldați...

Mișa Andreewsky, cunoscutul driver, după o cursă pe zăpadă, la Clubul călăreților

SUB PLOAIA DE GLOANȚE, ÎN NISTRU

Într'o noapte, m'am desbrăcat, mi-am făcut hainele legăturică ca să le pot duce pe spate și astfel m'am aruncat în Nistru. Sunt un bun înotător și de aceea trecerea Nistrului nu mi se părea prea grea. La mijlocul apei însă m'am pomenit cu o ploaie de gloanțe trimise de grănicerii români; după câteva clipe o ploaie de gloanțe dela soldații de pe malul rusesc se încrucișă deasupra capului meu.

M'am cufundat de repetate ori în apă până a încetat focul. Dar îndată ce apăream la suprafață soldații de pe ambele maluri începeau bombardamentul, o ploaie de gloanțe care șuerau a moarte. Am stat multă vreme în apă, făcând adevărate acrobații — până spre ziuă când m'am apropiat încet-încet de malul românesc...

M'am predat grănicerilor români, cari m'au dus la pichet. M'au interogat și apoi m'au înaintat comandantului.

În urmă am ajuns în fața comandantului diviziei din Chișinău, care m'a anchetat și m'a pus în libertate.

Mă găseam, după un răstimp de sbucium, de lupte, de peripecii dramatice, de închisoare — liber. Condamnatul la cea mai groaznică dintre morți — surghiunul la Solowky, de unde nu se mai întoarce nimeni — se găsea acum liber, pe străzile Chișinăului.

O sfântă libertate! Pe pământul acestei țări binecuvântate, te-am cunoscut, mântuitoare.

LA CHIȘINĂU...

Mi-am reluat, după atâta timp, ocupație omenească. Am fost pe domeniile domnului Russo, administrator, timp de cinci ani. Am îngrijit de treburile moșiei, în special de cai — minunații cai ai acestui moșier... Așa au trecut cinci ani... Am învățat să iubesc pe basarabeni cu sufletul bun și larg — sufletul moldovanului obidit.

Astăzi m'am identificat cu obiceiurile, cu necazurile, cu năzuințele celor cu cari trăiesc... M'am însurat cu o româncă; am astfel o legătură și mai puternică cu țara căreia îi datoresc această binevoitoare ospitalitate...

Dela Chișinău am venit la București, unde m'am ocupat cu caii de curse colaborând la propășirea acestui „Club al călăreților”, unde aleargă numai caii de trap. Sunt secretarul clubului și al hipodromului, handicapeur de curse... Îmi fac pe cât pot mai bine datoria și cred că cei cari au interes la acest hipodrom nu pot decât să se bucure de modul cum îmi îndeplinesc însărcinările date de comitet.

ION TIK

DIN ÎMPĂRĂVILE GANGSTERILOR AMERICANI

CINE-Î UCIGAȘUL REPORTERULUI JAKE LINGLE?

Nici până'n ziua de astăzi n'a fost descoperit ucigașul lui Jake Lingle, reporterul ziarului *Chicago Tribune*, împușcat mișelește în ziua de 20 Iunie a. e., în plin centru al orașului, de către gangsteri.

Domenic Aiello, unul dintre rivalii celebrului Capone

CATEVA NOTIȚE BIOGRAFICE

Jake Lingle, asupra căruia s'au abătut mânia și răzburarea temuților bandiți, era unul din cei mai străluciți reporteri ai presei americane.

Cu cincisprezece ani în urmă, Lingle își făcuse debutul la *Chicago Tribune*, în calitate de om de serviciu.

Devenind prieten intim cu William F. Bussel, agent de poliție pe vremuri, Jake începu cu timpul să se inițieze în meseria de reporter criminalist.

La câțiva ani după aceea, Jake Lingle scrisese primul său articol în *Chicago Tribune*, în vreme ce Bussel câștiga primele galoane.

Cei doi prieteni făcuseră astfel, repede, o carieră dintre cele mai strălucite, fiecare în domeniul său: când Bussel ajunsese la gradul de comisar de poliție în Chicago, Jake își făcuse un nume foarte însemnat în lumea gazetărească.

Publicul gusta cu mare nesăț reportagiile acestuia, care conțineau amănunte halucinante din viața criminală a Chicago-ului.

El căpăta aceste senzaționale informațiuni grație amicului său Bussel care-i pune la dispoziție, tot materialul necesar acumulat din cercetările detectivilor.

Tot prin intermediul policeman-ului, Jake Lingle izbucni să intre în relațiuni foarte intime de prietenie cu un număr foarte însemnat de bandiți, bootleggeri, gangsteri și ucigași de meserie, cari căpătaseră mare încredere în inima sinceră a ziaristului, devenit acum camaradul lor.

Starea aceasta de lucruri nu dură decât foarte puțină vreme, adică până în clipa când Lingle fu prezentat marelui țar al alcoolului, Al. Capone.

JAKE LINGLE, PROTECTORUL LUI CAPONE

Capone văzu imediat în Lingle omul care-i trebuia. Păstrând foarte bune relații cu poliția, relații cu atât mai strânse cu cât avea numeroși prieteni

printre detectivi și comisari de poliție, Lingle prezenta pentru Capone garanții nemăsurate de pază și nu numai atât: Lingle întrușchia protectorul mult visat de vestitul Capone.

Se svonise că un acord fu stabilit între cei doi cunoscuți, dar care nu întârziă să deștepte mirosul fin al bandelor adversare lui Capone și mai ales al aceleia conduse de firosul Bugs Moran, dușmanul de moarte al regelui bandiților.

Începând cu luna Aprilie 1928, când reporterul făcu cunoștința faimosului gangster, Jake Lingle depunea regulat, la diverse bănci, foarte însemnate sume spre păstrare și care nu puteau proveni în nici un caz dela ziarul unde lucra.

Este cert, așa dar, că Lingle proteja pe sub ascuns manoperele banditului Capone în schimbul unor onorarii împărătești, căci numai așa se explică proveniența sumelor depuse în contul său la diferite bănci.

Adversarii lui Capone interveniseră și ei în mai multe rânduri pe lângă reporter, dar cu toată prietenia existentă între acesta din urmă și gangsterii ceilalți, Lingle îi refuză, nevoind să-și ia prea multă responsabilitate pe cap.

Prin acest refuz, Lingle își atrase o ură nemăpăcată.

Cu câteva zile înainte de săvârșirea atentatului, Jake fu chemat la telefon de către un anume Boss Mc. Laughin, patronul unei case de joc clandestin, care-i solicita intervenția pe lângă autorități, spre a-și putea redeschide localul.

Comisarul W. F. Bussel și detectivul John Stege, destituiți pentru că erau prea toleranți cu gangsterii

Fidel principiului său, Lingle răspunse printr'un refuz.

Ultimele cuvinte ale lui Mc. Laughin — care face parte din banda lui Bugs Moran, dușmanul de moarte a lui Capone — fu următoarele: „Apoi dacă este așa, vom încheia noi repede socoteala, mai repede decât îți închipui...”.

ASASINAREA LUI LINGLE

În ziua de 20 Iunie, după ce dejună la cafeneaua Sherman, reporterul se îndreptă spre gara centrală de unde urma să ia trenul cu direcția câmpului de curse Washington Park.

Lingle nu numai că era un mare amator de curse, dar ținea mult, mai ales, să-și petreacă vremea în mijlocul mulțimii eteroclite.

În momentul când reporterul făcea primii pași la intrarea gării subterane, situată sub Michigan Ave, trei indivizi, instalați într'un automobil ce staționa, îl strigară: „Nu uita să joci pe Hy Snyder”. Lingle le răspunse printr'un gest amical, fără să bănuiască, cătuș de puțin, că fraza ce i se adresase constituia un semnal dinainte convenit între inamicii lui.

Fără să-și dea seama de pericolul ce-l amenința, Lingle intră în trecătoarea subterană, urmărit fiind de doi indivizi. (Aceasta după spusele unui martor).

O detunătură și cei doi complici o luară la fugă, prinzându-se în mulțime, în vreme ce Lingle se prăbuși într'un lac de sânge, alături de revolverul cu care se comisese crima.

Poliția izolă imediat cadavrul, luă fotografiile de rigoare și procedă la cercetări. Revolverul aruncat de agresor fu supus imediat unui examen foarte amănunțit, dar nici o amprentă digitală nu fu descoperită, asasinul, prudent, având grija să poarte o mănușă de mătase, mănușă găsită tot la locul crimei.

UN PREMIU DE 55.000 DE DOLARI

E inutil să mai adăug că asasinarea lui Jake Lingle provocă o perturbare nemeapomenită în tot orașul, ba chiar în toată America.

Toate ziarele — cu *Chicago Tribune* în frunte — porniră atacuri vijelioase la adresa poliției.

Un premiu de 55.000 de dolari fu oferit aceluia care ar fi demascat atât pe ucigaș cât și organizația care pregătise crima.

CÂND MITRALIERELE LUI CAPONE INTERVIN

Se făcuseră nenumărate descinderi prin *speakeasii* urile bandiților mai de seamă, prin cluburile de noapte, prin dancierile și localurile frecventate de gagsteri.

Se operară peste o mie de arestări, dar care nu dederă nici un rezultat favorabil.

Drept consecință, comisarul de poliție Bussel, împreună cu detectivul John Stege fură destituiți.

Asasinul lui Lingle, omul cu mănușa de mătase, continua să rămână nedescoperit.

Iată însă că după cincisprezece zile de investigații, poliția izbucni să pună mâna pe un individ suspect, care ar fi putut să dea ceva amănunte importante referitoare la asasinarea reporterului; era vorba de un anume Jack Zuta, un bandit de temut, prinț al bandeii lui Aiello, un alt adversar al lui Capone.

Supus la *grilling*, Zuta se arătă mult mai vorbăreț decât majoritatea gangsterilor.

Storcându-i-se oarecari informațiuni interesante, Zuta fu pus apoi în libertate.

Dar banditul păli:

„Dacă măntorc acasă fără escortă, sunt pierdut”.

Zuta fu condus atunci de doi policemeni, într'un automobil al poliției.

O altă mașină însă, se porni pe urmele lor și ajungându-i, se încinse o luptă crâncenă în chiar centrul orașului cu mitralierele, luptă din care Zuta se alese cu moartea.

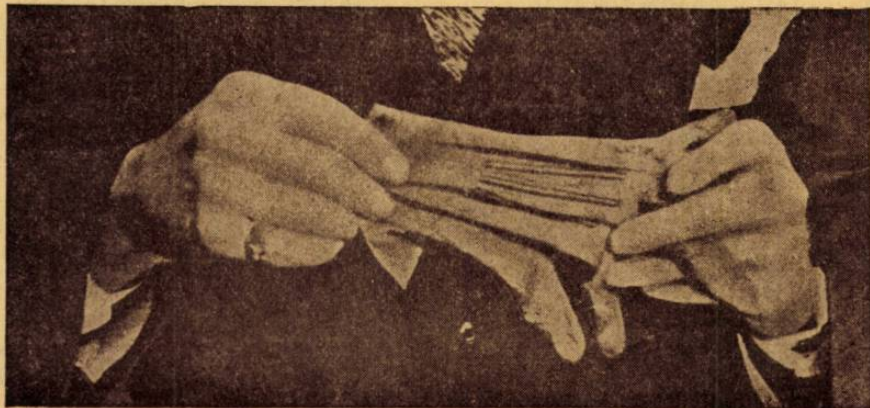
Capone se răzbunase, căci, după cele ce se spun, regele bandiților are mirosul foarte fin și băgase repede de seamă că nimeni altul nu fusese ucigașul lui Lingle decât însuș Zuta, acesta fiind pus la cale de către Aiello care, nutrind de foarte multă vreme o ură cruntă contra lui Capone, hotărîse exterminarea cu orice preț a protectorului acestuia.

Asasinul fu astfel omorît la rândul lui...

Acesta fu epilogul răsunătorului omor.

Se bănuște că Al. Capone poseda dovezi sigure de vinovăția lui Zuta și este lucru știut că atunci când Capone are o asemenea dovadă sigură, în mână, nu iartă niciodată.

Jim Wallace

Mănușa lăsată de asasin pe locul crimei

Cadavrul lui Jake Lingle la 12 minute după săvârșirea asasinatului

MARELE CONCURS NAȚIONAL DE FRUMUSEȚE

organizat de revista noastră

— D-ra Tanți Vișoreanu a fost proclamată Miss România 1931 —

Duminică 18 Ianuarie a avut loc în palatul ziarului *Universul*, marele concurs național de frumusețe organizat de revista noastră, la care s'a ales Miss România 1931.

O lume imensă a ținut să asiste la această competiție, la care un însemnat număr de frumoase candidate a revendicat titlul de Miss România 1931, ispititorul titlu, care conferă fericitei deținătoare dreptul de a reprezenta țara la concursurile dela Paris și Chili.

Încă cu mult înainte de ora anunțată pentru începerea concursului, publicul a ocupat până la ultimul loc sala de festivități din palatul ziarului *Universul*.

Rând pe rând sosesc membrii juriului, candidatele, invitații.

Unele candidate sunt primite cu aplauze de simpatie. În așteptarea lucrărilor concursului, doamnele și domnișoarele invitate admiră frumusețea, toaletele și „coafura” candidadelor.

Concurente ocupă una din aripile sălii, înconjurată de rude și cunoscuți, fiecare încercând să-și manifeste deopotrivă bucuria și emoția...

FORMAREA JURULUI

În sala anume rezervată juriului — frumos împodobită cu covoare scumpe, dela casa Djaburov, — fotografi, electricienii și instalatorii de radio ai soc. „Energia” și-au terminat lucrările.

În fața mesei la care va lucra juriul, se ridică o impozantă estradă îmbrăcată cu covoare orientale.

La ora 10, membrii juriului își ocupă locurile.

Juriul este format astfel: Președinte, d. *Al. Mavrodi*, președintele Sindicatului ziaristilor; membri d-ii: *Eustațiu Stoenescu*, pictor; *Radu D. Rosetti*, scriitor, dr. *Brătescu*, medic; *Codin Ștefănescu*, prim-procuror; *Smărăndescu*, arhitect; *Dumitrescu-Bumbesti*, dir. de scenă la teatrul Național; *Marin Georgescu*, pictor; *T. Burcă*, sculptor; *I. Zaharof*, *Al. Popescu-Necșești*, *Șt. Brăiloiu* (*Universul*); *B. Cécropide*, ziarist; *S. A. Moisescu* (*Ilustrațiunea română*); *T. A. Teodoru* (*Ilustrațiunea română*), membru și secretar al juriului.

Juriul a fost asistat de d-ra *Zoica Dona*, Miss România 1930, din mâinile căreia noua aleasă va primi lentă titlului de frumusețe.

ÎNAINTE DE CONCURS

În rândul candidadelor, emoția sporește văzând cu ochii. O candidată și-a pierdut pieptenele. Alta, pentru a treia oară, își aranjează, în camera de toaletă, coafura.

Două candidate, prietene, își mărturisesc, una alteia, emoția, ca în ziua tezelor, la bacalaureat. O brună, cu o superbă rochie verde, își manifesta credința... că va fi aleasă.

Cele mai multe comentează șansele unora, cari, după șaptele cari circulă cu destulă viteză, au foarte mulți sorți de izbândă; sunt, într'adevăr, destul de frumoase.

O glumă aruncată ici colo, o vorbă de duh plasată cu putere circulatorie, risipește ceva din emoția și

D-ra Tanți Vișoreanu — Miss România 1931, și sora sa Anie

neastâmpărul concurentelor din mijlocul cărora se va alege, peste două ceasuri, Miss România 1931...

Zece și un sfert. Candidatele sunt rugate să se prezinte în fața juriului. Cine începe?

După două ore și jumătate, încă mai sunt concurente.

Însfârșit începe selecțiunea, pe baza notărilor făcute de membrii juriului.

Grupul celor alese pentru ultimele examinări se micșorează din ce în

Miss România 1930 — d-ra Zoica Dona, felicitând pe Miss România 1931, d-ra Tanți Vișoreanu, căreia îi înmânează lentă titlului național de frumusețe

*Pe cele mai tinere
mulțumiri și multă
simpatie — Acoste
și Ilustrațiunea Română*

*Tanți Vișoreanu
Miss România 1931*

Un autograf al Miss României 1931 — d-ra Tanți Vișoreanu

CONCURSUL.....

Prima candidată compare în fața juriului. Este o blondă, cu ochii vioi, care pășește cu destul curaj... Membrii își fac notările, fiecare în parte. Pentru juriu și pentru public — concurente n'au nume, ci numere de ordine. Așa se asigură o completă imparțialitate.

Defilează a doua, a treia, a patra... La eșire, concurente trec pe o estradă în fața publicului...

La apariția fiecărei concurente, publicul aplaudă furtunos.

Examinarea continuă. Pe estrada special amenajată în fața mesei juriului, se perindă, rând pe rând, candidatele, care-și stăpânesc, pe cât pot, emoția...

ce. Din numărul cel mare, au rămas trei zeci; apoi cincisprezece... Apoi zece. Însfârșit cinci. Dintre acestea, juriul trebuie să desemneze pe Miss România 1931.

Aparatele fotografice intră în funcțiune. Grupul celor cinci părăsește sala juriului pentruca membrii să poată discuta. Apoi reapare, pentru ca fiecare candidată în parte să fie supusă unor noi examinări...

Toate concurentele câte au rămas în finală, — cinci la număr — sunt peste măsură de emoționate. În scurt timp una din ele va fi aleasă, fericita Miss, care va disputa la Paris și Chili titlurile mondiale de frumusețe...

ALEGEREA MISS ROMÂNIEI 1931

SUS: Grup de concurente rămase „în finală”. MIJLOC: Miss România 1931, povestind impresii dela concurs. JOS: Juriul la despuierea scrutinului.

SUS: (în medalion): D-ra TANȚI VIȘOREANU, Miss România 1931. JOS: Un grup de candidate la concursul de Iramusefe care a avut loc Duminică 18 Ianuarie în palatul ziarului „Universul”.

SUS: Un grup de candidate rămase „în finală”. MIJLOC: D.general Vișoreanu, tatăl Miss României 1931, d-ra Tanți Vișoreanu și sora sa Florica. JOS: Juriul în timpul concursului.

Versuri de.
N. Vlădoianu.

Tempo di Tango.

Tanți Tango

Musica de
Gogu Bottea
Constanta.

Refren

Canto.

Piano

In ochii tăi Dum ne-ști esti. Se-o gli dăse se-în tei de loc. Cu un sur

„Tango” închinat de compozitorul Gogu Bottea — d-rei Tanți Vișoreanu — Miss România 1951.

În sală, publicul își manifestă nerăbdarea cu atât mai mult cu cât fiecare dintre spectatori are preferință pentru câte-o concurentă... Totuși nu se poate alege decât o sigură Miss România 1951.

ALEGEREA MISS ROMANIEI 1951

Ultimele examinări par cu totul anevoioase, pentru că alegerea din grupul celor cinci este destul de delicată, fiecare dintre candidate posedând minunate calități fizice...

Juriul discută, comentează, și după o chibzuință de mai bine de jumătate de oră pronunță hotărîrea, prin vot secret.

Nr. 15 — d-ra Tanți Vișoreanu (Craiova) cu majoritate de voturi, este proclamată Miss România 1951.

Vestea este comunicată publicului care aplaudă furtunos.

D-ra Vișoreanu, extrem de emoționată, primește felicitările juriului.

D-RA ZOICA DONA INMANEAZA NOUEI ALESE, LENTA

TRICOLORA A TITLULUI

După câteva minute, d-ra Tanți Vișoreanu, pe estrada din fața juriului, primește felicitările d-rei Zoica Dona — Miss România, aleasă anul trecut — care o îmbrățișează și-i încredințează lenta tricoloră a titlului de Miss România 1951.

Este un moment mișcător, pe care membrii juriului, rușele și cunoscuții îl subliniază cu ropote de aplauze.

Compozitorul Bottea înmânează d-rei Vișoreanu: „Tanți-Tango, Miss România”, scris și dedicat noiei alese (versuri de d. Nicolae Vlădoianu).

D-RA TANȚI VIȘOREANU MISS ROMANIA 1951

D-ra Tanți Vișoreanu, Miss România 1951, este originară din Craiova. Ea descinde dintr-o veche familie de boeri olteni.

Este fiica d-lui general Vișoreanu, comandantul brigăzii 1 roșiori din Arad.

Este brună, cu trăsături fine, alese, și posedă un admirabil corp. În înfățișare are o drăgălășenie deosebită, — un aer de gingășie și de distincție.

Are o educație cu totul aleasă. Este în etate de 21 ani.

Intrebată asupra fericitului rezultat, care-i conferă titlul de Miss România 1951, d-ra Vișoreanu ne-a răspuns:

— Sunt impresionată și fericită. N'am cuvinte să mulțumesc celor cari m'au ales, precum și revistei Ilustrațiunea română, care mi-a dat prilejul să concurez. Vă încredințez că la Paris și Chili voi ști să reprezint țara mea, pentru că mai presus de orice este prestigiul și demnitatea ei.

Nu știu dacă voi putea dobândi vreunul din titlurile ce se dispută

la Paris și Chili; ceea ce știu sigur este faptul că voi reprezenta cu toată grija tricolorul românesc.

— Vă așteptați la un asemenea succes?

— Fiecare candidată speră; de aceea și concurează. Numai juriul poate aprecia imparțial.

În ce mă privește, am candidat sub sugestiile surorii mele, care mă asigură că am destule șanse. Altfel nu m'aș fi ostenit să vii dela Craiova până la București, anume pentru concurs...

— Ați avut emoții?

— Destule. Atâtea examinări și re-examinări m'au amețit. La un moment dat eram atât de emoționată, în cât aproape că nu mai vedeam juriul...

Doar luminile puternice ale becurilor de electricitate îmi indicau că mă găsesc în fața unor severi judecători.

PICTORUL EUST. STOENESCU DESPRE MISS ROMANIA 1951

Îndată după alegere, pictorul Eust. Stoenescu, care a fost membru în juriu și care este una din personalitățile artistice de seamă din capitala Franței, ne-a împărtășit părerea sa. Aceasta este cu atât mai interesantă cu cât Eust. Stoenescu este astăzi un portretist cu reputație mondială:

„Am fost membru în juriu și cred că hotărîrea a fost fericită. Juriul a fost îndreptățit să aleagă pe d-ra Vișoreanu, pentru că noua aleasă a fost într'adevăr candidata care a întrunit maximum de calități fizice.

Miss România 1951 are un cap croit din linii fine, cu aer de distincție și drăgălășenie deosebită. Noua aleasă are un corp superb și

în general posedă toate calitățile care o îndreptățesc să râvnească nu numai la titlul național, dar deopotrivă la toate celelalte titluri mondiale de frumusețe.

Priviți pe noua aleasă și veți vedea că din întregul ființei ei se desprinde o frumusețe vaporasă, care iese din comun; o frumusețe suplă, plină de grație, de farmec, ceva din mersul gazelei și din frăgezimea florilor de Mai...

Ca unul care am participat la atâtea concursuri, știu destul de bine, că străinii apreciază nu numai frumusețea capului, ci și a corpului. În special americanii, — acolo unde va concura și Miss România — prețuiesc deopotrivă și liniile corpului — proba finală făcându-se în maillot.

Sub acest raport sunt convins că noua aleasă va cuceri nu numai titlul european de frumusețe, ci și cel mondial de Miss Universum, unde noua aleasă are serioase șanse”.

Un fruct brazilian: Jaboticaba

Un arbore din familia myrtaceelor care crește exclusiv în Brazilia.

Numele lui vine dela cuvântul indian: *jabolim* (broască țestoasă). Aparența și consistența fructului au, într'adevăr, o asemănare cu grăsimea acestui animal. Florile sunt albe ca cele de myrt și — lucru curios — cresc deadreptul pe tulpină și pe trunchiu în număr așa de mare, — că întregul copac dispare sub mântia lor imaculată. După trei luni, fructele sunt coapte. Rotunde ca cireșele sau puțin lunguete ca boabele de struguri, coaja lor groasă conține tanin, iar miezul transparent alb-

trandafiriu posedă o aromă spirtoasă din cele mai plăcute. E un fruct așa de gustos că adeseori copiii brazilieni capătă indigestie, mâncând cantități enorme. Uneori se produc mai multe recolte pe an.

Jaboticabeira crește pe orice fel de teren, dar îi convine, în special — pământul gras. De câțiva ani, se fac și în Florida și California încercări de aclimatizare a acestor delicioși „Struguri de Brazilia”.

Ființe vii, luminoase

Fosforescența mării e datorită unor organisme vii, animale marine de diferite specii: protozoare, moluște, crustacee, pești, cari produc o lumină mai mult sau mai puțin intensă.

Unele meduze au o coadă de fire fosforescente. Steaua de mare numită: *centura lui Venus* scânteiază ca un cristal. Corgonele — o specie de polipi — formează pe fundul oceanelor, o vegetație luminoasă de basm în mijlocul căreia trec pești ca *stomias boa*, lung și subțire, care poartă pe ambele coaste un rând dublu de puncte luminoase asemănătoare ferestrelor rotunde dela transatlantice, în noapte.

Malacosteus apare în schimb ca un tren cu doi ochi monstruoși de lumină în față, dar care în loc să fie roșii, sunt verzi. Un alt monstru al adâncimilor trăiește până la 1500 m. profunzime și are tot pânțele luminoase.

Lumina lor numită „rece” din cauză că abia conține radiații chimice și calorifice se datorește acțiunii reciproce a doi fermenți din care unul de natură albuminoidă produs al protoplasmii — al doilea secretat de cytoplasmă.

ACADEMIA SUPERIOARA DE CROITORIE ȘI MODE

D. THEODORESCU

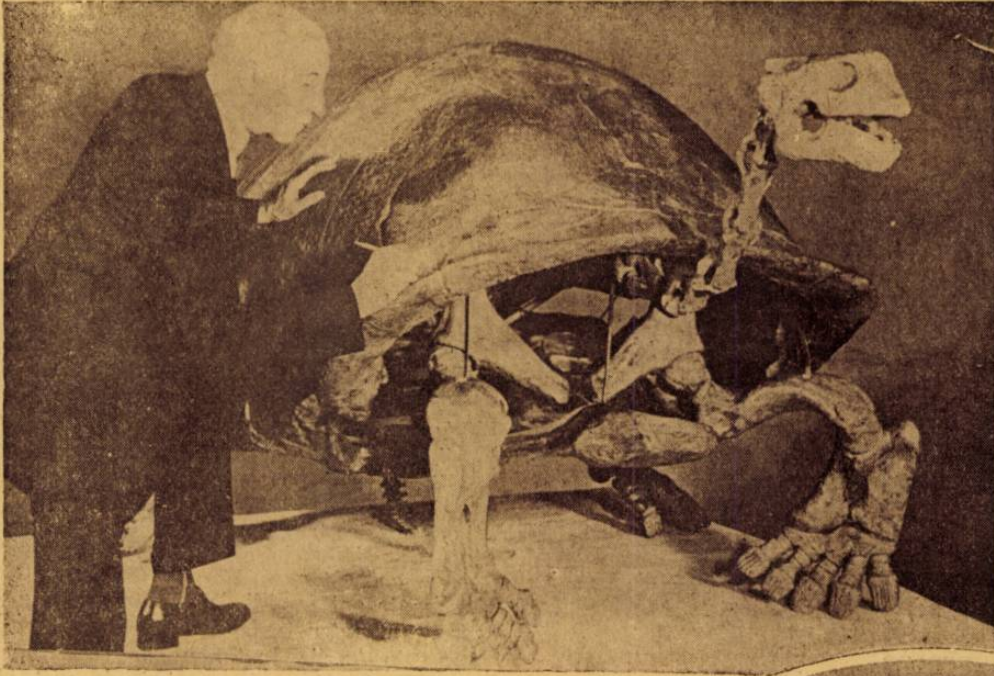
BUCUREȘTI I — STRADA LIPSCANI Nr. 14 — BUCUREȘTI I

Unica instituție de înaltă cultură profesională și perfecționare a meseriașilor croitori, în toate ramurile artei îmbrăcăminte: croitorie de damă, croitorie bărbătească, uniforme militare și uniforme civile, lingierii, mode, tehnologie textilă, etc.

Inscrierile se primesc în permanență la biroul Academiei. Cursurile se predau numai individual. Cursurile au loc dimineața, 9 - 12, după amiază 3 - 6 și cursuri serale pentru lucrători 7 - 10 seara. Explicațiunile se pot da elevului în limbile română, germană, franceză, maghiară, rusă, după dorință. Reușita se garantează absolut. Pentru Doamnele și Domnișoarele de elită sunt recomandabile cursurile de dimineață. Orice informațiuni se pot cere la birou în orele de serviciu.

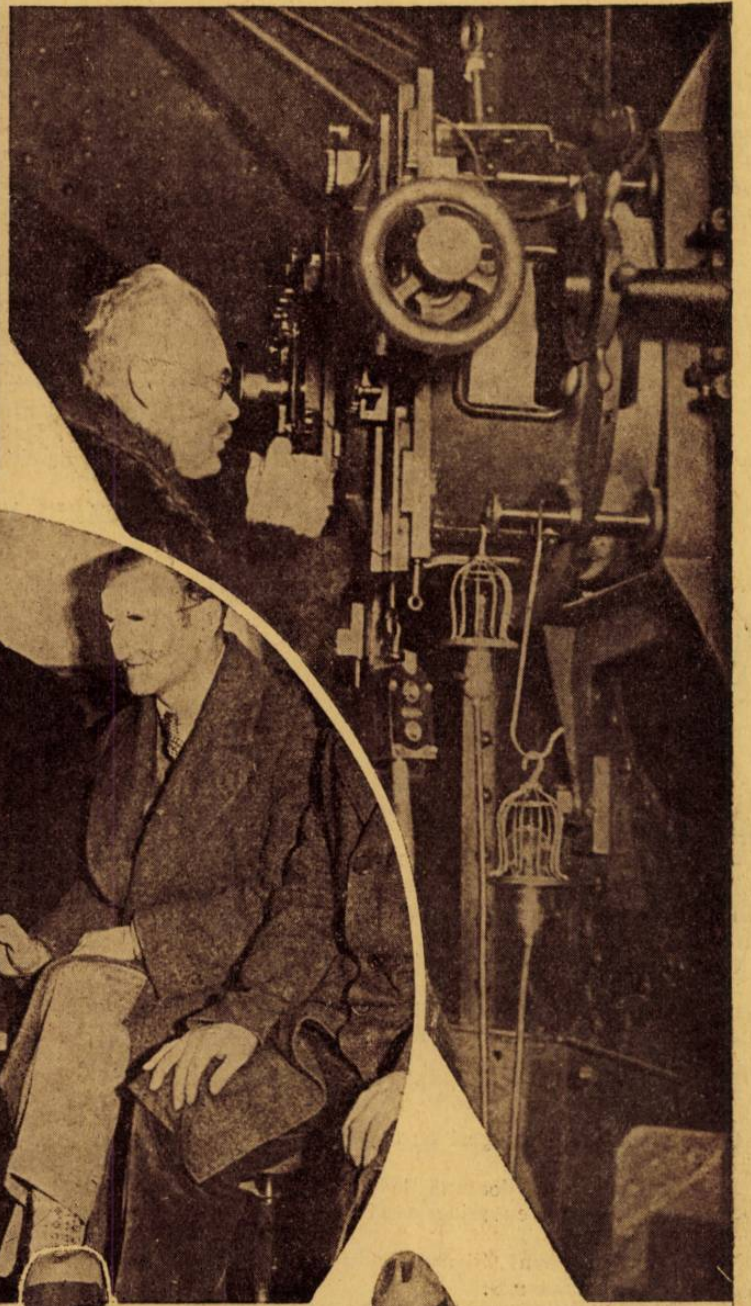
Oricine își poate asigura un viitor în aceste timpuri nesigure, cu puțină muncă, cu și mai puțină cheltuială, cu mai multă bunăvoință însă. Cei peste 1500 de elevi și eleve eșiți din această instituție în cei șase ani dela înființare, sunt dovada cea mai elocventă a seriozității ei. Părinții inteligenți vor înțelege că cea mai frumoasă zestre ce pot lăsa fetelor, e să le dea o meserie care la timpuri grele să prindă bine.

PROSPECTUL SE TRIMITE FRANCO LA CERERE.

BROWN, celebrul naturalist, cu scheletul uriaşului dinosaur descoperit în Indii. Scheletul acestui monstruos animal, depus la muzeul de istorie naturală din New-York, este obiectul curiozităţii generale.

FEL DE FEL

Inginerul Thomas A. Dies a imaginat construcţia unor elice de oţel care au proprietatea de a reduce considerabil şgomotul motorului. În acelaş timp aceste elice măresc puterea motorului cu 20%. Recentele experienţe dela Pittsburg au dat rezultate satisfăcătoare.

SUS (dreapta). Astronomul dr. Fr. G. Paese, cercetând la cel mai mare observator din lume imensitatea cerului. Observatorul este construit în preajma Pasadena (California). La acest observator a făcut de curând studii şi celebrul Einstein. MIJLOC (medalion). Cercetarea şomurilor în America. Delegata unei societăţi pentru ajutorarea şomeurilor, îi chestionează, fără a le putea vedea faţa. JOS (dreapta). Expediţia lui Matto Grosso în inima junglei sudamerice unde exploratorii nădăjduesc să captureze animale sălbatice de preţ. Fotografia noastră reprezintă trei din conducătorii expediţiei, în frunte cu „unchiul” Ravolo, însoţit de cei 12 câini ai săi.

Secretul Vaporului

În plin ocean „Oregon” își continua drumul în calmul nopții. Pasagerii se distrau dansând, jucând bridge și conversând.

Comandantul transatlanticului, înconjurat de domnișoare, povestea în pitorescul său limbaj, istorioare de aventuri senzaționale, între insulele Maldiei, cari dădeau fiori.

Deodată în prada unei vii agitații, o doamnă strigă din răsuperi:

— Comandant Barth! Comandant Barth!

Apoi sleită de puteri, se așează pe chaise-long-ul din apropiere, în timp ce câțiva dintre călători, venind în grabă.

Căpitanul Barth sosi imediat:

— Ce aveți, doamnă Robertson? întrebă el, luând mâna sârmanei femei, palidă și extenuată.

— Bijuteriile mele au dispărut... bălbăi ea.

— Imposibil!

— Este așa cum spun: aproape un milion dispărut.

Comandantul avu un gest de neîncredere, apoi îi zise:

— Faceți-vă curaj, doamnă, le vom găsi — veți vedea. Acum veniți cu mine până la cabina dvs., pentru anchetă.

Vom căuta împreună. Și aplecându-se la urechea doamnei — îi murmură:

— O doamnă ca dv. nu trebuie să se facă văzută atât de îndurerată și abătută pentru o chestiune atât de simplă... banul!

Cuvintele acestea avură darul să schimbe ca un resort spiritul femeii.

Ajunși în cabină, căpitanul Barth o pofti să șeadă și apoi îi zise:

— Ei! Acum povestiți-mi!

— Am foarte puțin de spus, căpitane. Când am venit să-mi schimb vestmântul, am găsit ușa cabinei perfect închisă; am deschis-o fără nici un fel de greutate. Am intrat, am îmbrăcat acest costum fără a chema nici camerista, apoi am vrut să-mi iau bijuteriile.

Dispărute... Privește, erau acolo înăuntru, închise.

Comandantul se apropie de dulapul pe care doamna Robertson i-l arătase.

Îl cercetă cu amănuntul, apoi se apucă să examineze cu toată atențiunea eșirea din cabină. Era intactă. Cu toate acestea, cineva trebuie să se fi introdus în cameră, în timpul când doamna lipsea și când prin coridor, la acea oră trecea încă lume. Cu chee falsă?

Ipoteza aceasta păru puțin admisibilă, căpitanului.

Cum ar fi putut pungașul să o fabrice, acolo pe bord, fără mijloacele necesare și fără a fi văzut? Totuși în cabină, nu se putea introduce, decât cu cheia, ori forțând ușa, lăsând în acest caz, urmele vizibile ale criminalei operațiuni.

Dar nimic din toate acestea. Să se fi introdus, hoțul, prin ferăstruica din exterior? Imposibil: era prea îngustă ca să poată trece prin ea un om, chiar de talie modestă. Apoi cum ar fi putut să se agațe de peretele vaporului, fără să cadă în apă?

Furtul se prezenta, deci învăluit de cel mai neliștitor mister.

Căpitanul Barth ordonă o minuțioasă anchetă, făcând percheziții, dar în zadar: delă bijuterii și hoț nici o urmă. Era furios, și ajunsese la urmă a crede că doamna Robertson, fără a băga de seamă, a scă-

pat bijuteriile în mare — și fiindu-i rușine să mărturisească adevărul a inventat furtul.

Dar după câteva seri, iată repetându-se cazul — în aceleași condițiuni: cabina perfect închisă, mobila în care erau închise bijuteriile însă forțată de o mână abilă. De data aceasta se găsi o urmă: un instrument de scormonit, din cele mai perfecționate și sigur, uitat de misteriosul hoț, în graba de a fugi spre a nu fi surprins de către persoana, ce ocupa cabina. Și acum o nouă problemă se prezintă: în ce parte era fugit răufăcătorul, cu bogata sa pradă?

Nu pe ușă — fiind bine închisă, — nu prin vre-o spărtură secretă, făcută în pereți, căci erau intacte.

Nu mai rămăsese decât o singură cale — aceea a ferestrei. Dar cine putea fi capabilul să dispară prin o deschizătură — atât de îngustă?

CUFARUL MISTERIOS

Căpitanul Barth, făcând toate aceste reflecții, avu dintr'odată o exclamațiune de surpriză, ca și când a descoperit sau spera să descopere ceva extraordinar: apoi intrând în jurul său, toți ofițerii, dădu câteva ordine.

A doua zi, misterul fu descoperit și hoțul, sau mai bine zis hoții fură arestați.

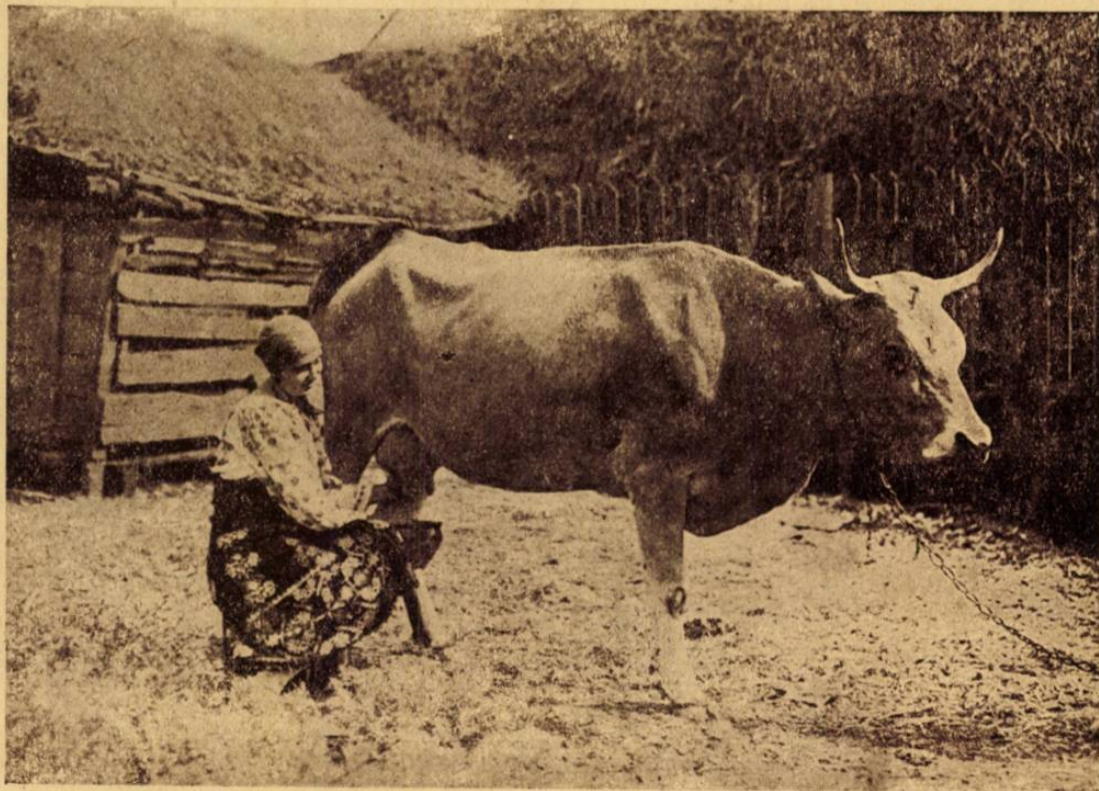
În cabina unui domn foarte elegant, departe de a fi suspectat, contele Mauriciu Kuppermann, s'a găsit un cuțar... care era o adevărată mică locuință și în interior locuia unul dintre cei mai mici pitici din câți s'a putut vedea, o stărpitură agilă, ca o maimuță, cutezător, inteligent și care se lăsa pe o frânghie ținută de ruda sa, pe flancul vaporului, până la ferestruia deschisă a cabinei, aleasă pentru furt, intra cu ușurință, eșind apoi imediat ce termina cu furtul.

Operațiunea le-a reușit de câteva ori. Acea însă le-a fost ultima. Bijuteriile au fost găsite intacte, ascunse într'un colac de salvare.

RĂTĂCITORI DE 26 SECOLE

Tribul *Gipsy-lor* e confundat adeseori cu țigani cealalți — spoitori sau ferari, cari poposesc cu căruțele la marginile satelor. În realitate, e o deosebire marcantă. *Gipsy* rătăcesc de 26 veacuri, au traversat Arabia, Indiile, diferitele state balcanice și s'au despărțit în ramuri stabilite în diferite părți, dar cari azi dispar cu încetul.

Dela Victor Hugo încoace, i-au cântat o mulțime de poezii. Sunt într'adevăr pitorești cu ochii lor negri și costumele pestrițe! Din nefericire își păstrează cu grijă secretul. Câți sunt? De unde vin? Cum trăiesc? Rămâne o enigmă.

C. Ionescu: La muls

Miss Louise Ryce a ridicat un colț al voalului de mister. De câțiva ani, ea duce existența *gypsy-lor* a căror prietenie și încredere a câștigat-o. Poartă ca și femeile lor, fuste colorate și doarme sub cort. După dânsa ar fi ultimii adevărați aristocrați ai lumii. De obicei bogati — ei nu lucrează decât de plăcere. Foarte mândri de obârșia lor își cunosc genealogia de mii de ani și-și transmit din tată în fiu bijuterii, cum nu se mai văd decât în muzee. La dânsii femeile ocupă funcțiile principale. Fetele fac studii înalte și frecventează orice mediu. În schimb tinerii — ca să fie prezervați de tentații sunt ținuti foarte strâns.

Se întâlnesc și femei cari au darul ghicitului, dar nu se servesc decât rarori de el. Actualmente, se află în Franța opt familii de adevărați *Gipsy*. De asemenea sunt patru în Ungaria, o duzină în Spania, și șase în Anglia. În timpul tarilor existau câteva și în Rusia. Erau chiar primiți la curte. Dar acum nu se știe ce au devenit.

PISICI CEASORNIC

Mulți chinezi n'au alt ceasornic decât pisica lor. Se pare că pupilele acestui drăgăuț felin se micșorează progresiv dela miezul nopții la amiază și se dilată — tot așa de regulat dela amiază la miezul nopții. În timpul zilei nu sunt decât două linii fine foarte subțiri. Nu știm dacă și pisicile noastre au aceeași proprietate: ceace e sigur e că la razele solare intense pupilele lor se strâng brusc și rămân așa ziua întreagă.

INVENTATORUL CHIBRITURILOR

Se spune că chibriturile au fost inventate în 1835 de un german Frédéric Kammener.

Este inexact. Adevăratul inventator a fost un francez Charles Sauria, elev la liceul din Dôle.

Sauria avea 15 ani când se gândi să găsească un sistem de aprindere mai practic și mai ușor de transportat decât *lampa hidroplatinică* de Gay Lussac — un fel de brighetă cu hidrogen de care toată lumea se entuziasma.

În primele zile ale anului 1831, după trei ani de cercetări și dibuiri tănărul reuși să aprindă extremitatea unui vârf de lemn sulfurat pe care-l mușcase într'o baie de clorat.

Întregul orășel Dôle se pasionă pentru această noutate. Dar Sauria nu putu să adune sumele necesare pentru obținerea unui brevet și chibriturile sale trec din Jura în Elveția, nu întârziară să ajungă în Germania unde Kammener le adoptă.

Jules Grèvv, care conilărise cu Sauria și făcu rost de un depozit de tutun în 1887, ca să nu moară de foame.

Prima carte poștală ilustrată

Cartea poștală ilustrată, care este, pentru turism, cel mai bun agent de vulgarizare și care a dat naștere unei industrii înfloritoare, a fost creată, acum vre-o 50 de ani, de un locuitor al Marsiliei, d. Dominique Piazza. El a publicat primele cărți poștale ilustrate în fotografie, și cea dintâi carte poștală dată în comerț reproducea apeductul din Roquefavour și ieșirea din Marsilia spre fortul Saint-Jean. Într'un medalion completând ilustrația cărții poștale se vedea palatul Longchamp. Cartea poștală ilustrată a cunoscut imediat succesul, și s'au editat de-atunci încoace, și în toată lumea, un număr considerabil de ilustrate.

Să nu judecăm după aparență

James Underhil din Woloerhampton (Anglia), a murit de curând în vârstă de 98 ani. Pe când era tânăr, o companie de asigurări a refuzat să-i semneze o poliță, fiindcă medicii îl condamnaseră judecându-l foarte debil. Ceeace nu l-a împiedicat ca la 83 de ani să practice încă sportul bicicletei, la 90 de ani să cânte din flaut în public și să se vindece de o pneumonie și la 94 de ani să-și scrântească un picior alergând la biserică.

În ultimul timp avea destulă luciditate să se ocupe de corespondență și să-și controleze conturile în timp ce medicii consultați în tinerețe putrezesc de mult timp în pământ.

MISS PARIS 1931

D-ra Viviana Ortman, aleasă de curând miss Paris 1931

Curiozități despre trăznet

Se știe că arborii sunt deseori loviți de trăznet și cel mai bun lucru când ne surprinde furtuna pe câmp e să nu ne adăpostim sub ramurile lor. Totuși există un copac—care după toate statisticile, pare, că se abate dela regulă. E fagul. În comparație cu stejarul, acesta nu e atins de trăznet decât în proporție de unul la 55. Locuitorii regiunilor împădurite cunosc dealfel proprietatea fagului — proprietate datorită probabil sevei lui oleaginoase, care, supraîncălzită în timpul verei, se prelinge în picături pe exteriorul trunchiului și îl înconjură cu un strat protector.

O altă curiozitate interesantă, e faptul că există animale care presimt trăsnetul. Dacă o capră se adăpostește sub un arbore care peste câteva secunde va fi incendiat, o ia la fugă, călăuzită de un instinct puternic. De multe ori ciobanii și-au salvat viața înștiințați de panica turmelor de capre.

În schimb, oile și celelalte animale nu numai că nu simt apropierea trăsnetului, dar chiar îl atrag.

Care erau condițiunile de altă dată pentru a împru- măta bani?

Egiptenii puteau împrumuta sume fabuloase depunând cadavrul mumificat al părintelui lor, în mâinile creditorului — și erau tratați ca infami, dacă într'un timp determinat, nu-și retrăgeau acest gaj venerat.

În Franța, în timpul Evului Mediu, depuneau mustața și obțineau aur în schimbul acestei simple garanții. Rușine până la moarte, era pentru acela care nu-și răscumpăra mustața.

SANATATEA

PRIN

PASTA
DE DINȚI

Germandree

Casa cu renume Mondial Fondată la Paris în anul 1818

Un admirabil model: pălărie din gros-gram albastru închis, garnisite cu „nerouri” și terminate cu nod la o parte

CRONICA MODEI

Cu toată asprimea vremii din sezonul actual, printr'un decret inexplicabil al modei, încep să-și facă apariția primele forme de pai, camuflat sub un nume fals: *leză de pai*.

Aceasta se prezintă sub aspectul unei imitațiuni de ștofă de lână în genul tweed-ului pentru mantouri. Se mai văd încă micile calote de catifea neagră împodobite cu o „torsadă” sau cu un motiv de pene albastre lipite.

Dar o cochetă, care își cumpără acum ceva nou, nu se mulțumește cu astfel de modele prezentate încă din toamnă la expozițiile de modă.

A trecut prima furie a pălăriei albe pentru ceaiuri — așa de puțin practică.

O fantezie originală a unei mari modiste e *casca de catifea subțire*, care imită exact pieptănătura cu cărare la o parte și o „torsadă” împletită în opt — ca o coadă — la spate.

Această fantezie dă un farmec deosebit figurei, dar nu convine de cât tinerelor din categoria acelor care pot îmbrăca orice model îndrăzneț, fără să cadă în ridicul.

Feutrul își menține inalterabil succesul din ultimul timp. O noutate este *calota pe forma capului* cu tăeturi în diferite desene prin care se vede părul. Un asemenea model — în negru — e tot ce poate fi mai delicios pentru o blondă, contrastând cu nuanța aurie a coafurei.

Tot pentru persoanele cu păr deschis se potrivește forma din panglici de feutru legate între ele printr'un fel de ajur de mătase.

Reparația „tricornului” — salută-tă cu bucurie de majoritatea persoanelor cu figura vioaie și tinerească — singurele cărora le convine, — nu se știe dacă va dura sau nu. În orice caz nu se va putea generaliza decât cu oarecare greutate fiindcă închipuiți-vă o doamnă de 85 kgr. arbo-

Pălărie de stradă din benți de fetru negru și catifea albă împletite în formă de turban

rind o asemenea fantezie! Ar avea cel mai autentic aer de grenadir din garda lui Frédéric al II-lea.

Ca și o parte din celelalte modele noi, tricornul se confecționează de preferință din bangkok în culoarea asortată rochiei, mantoului sau garnituri.

În genere predomină negrul uniform, atât de căutat mai ales pentru toaletele de după amiază. Fără o transformare bruscă și neașteptată, moda pălărilor evoluează *desgolind din ce în ce fruntea* — avantaj apreciabil pentru cine are trăsături regulate și sprâncene subțiri.

Cléo.

MODA SPRANCENELOR EPILATE

Câțiva dermatologi au semnalat pericolul care există pentru cochetele care-și epilează sprâncenele. Pielea iritată prin scoaterea regulată a perișorilor și prin creioanele colorate întrebuițate să indice linia fantezistă a sprâncenelor — devine curând roșie pricinuind eczeme.

Ca să se evite inconvenientul acesta — sprâncenele trebuiesc epilate cu o mică pensă specială — nu trebuiesc nici rase nici depilate cu diferite produse din comerț.

BAI DE PARAFINA

Până acum, o femeie care dorea să conserve un corp svelt mânca lăptuci și țelină, dacă era americană, (și aceasta îi dădea un ten splendid) sau dacă era pariziană își menținea silueta cu post exagerat, de cele

Splendidă beretă din jeniele albă și neagră — en vogue la Paris

CUM SE ȘTERGE CERNEALA

Mai înainte se întrebuițau produse cu bază de clor — care, după cum se știe din gospodărie și industrie, albește, mai ales când e sub forma de hypochlorit (apa lui Javel)

Clorul fixat într'o soluție de fosfat alcalin șterge orice pată pe hârtie.

Dar există alte mijloace și fără clor. Oxydezi pața de cerneală cu ajutorul unui reductor puternic ca permanganat de potasiu și faci apoi să dispară urmele produsului acestuia cu o soluție de bisulfid sau hiposulfid de sodiu. Hârtia rămâne imaculată.

ORIGINA CUTIEI DE SCRISORI

În secolul al XVI acest obiect fu un instrument de închiziție. Republica florentină așezase în biserici cutii de lemn, cu o deschizătură ca să strângă denunțurile anonime.

Privând însă de libertate pe burghezi, aceștia se revoltară, așa că statul le desființă.

Mai târziu, tamburi-le reapărură, însă cu o destinație mai inofensivă: aceea a primului loc de unde se expediază scrisorile.

DE CE SA VA TEMETI DE IARNA SI DE ASPRIMILE EI ?

Crăpăturile pielii, degerăturile, petele roșii !
Puțină **CRÈME SIMON** dimineața și seara pe pielea umedă încă de spălat vă ferește de nemiloasele arsuri ale gerului.

Este cu adevărat minunată

CRÈME SIMON

PARIS

FANTEZII ULTRAMODERNE

Credeți că sunt desenele sau schițele vreunui arhitect fantezist?

Credeți că fotografiile acestor construcții cu capete de câini, broaște, pisici sunt produsul vreunei glume? Nu. Este arhitectura nouă, ultramodernă a barurilor și restaurantelor din California.

Așa sunt americanii: oameni pe cari-i supără banalitatea monotonă și ucigătoare a lucrurilor. Chiar pentru cele mai neînsemnate trebuinți — cum ar fi gustarea pe care o iei într'un bar sau frugala masă într'un restaurant de răspântie — americanii, oameni practici, caută o desfătare a ochiului și un prilej de a ieși din comun.

Priviți produsul ultramodern al arhitecturii nouilor baruri și restaurante californiene și veți înțelege preferința americanilor pentru asemenea excentricități.

Iată de pildă barul destul de elegant și de cochet, care poartă — deasupra unei firme care îți indică „cele mai bune sandwiche din lume” — un cap de câine uriaș pironindu-te cu ochii immobili și drăgăstoși. Sau, restaurantul a cărui intrare este o enormă gură de broască... O broască ca din poveste, mai mare ca imobilul pe care-l înghite; un monstru ilariant și atractiv care păstrează cu grija celui mai priceput bucătar american, în burta-i compusă din bucătării și saloane, delicioase bucate pentru drumeții flămânziți...

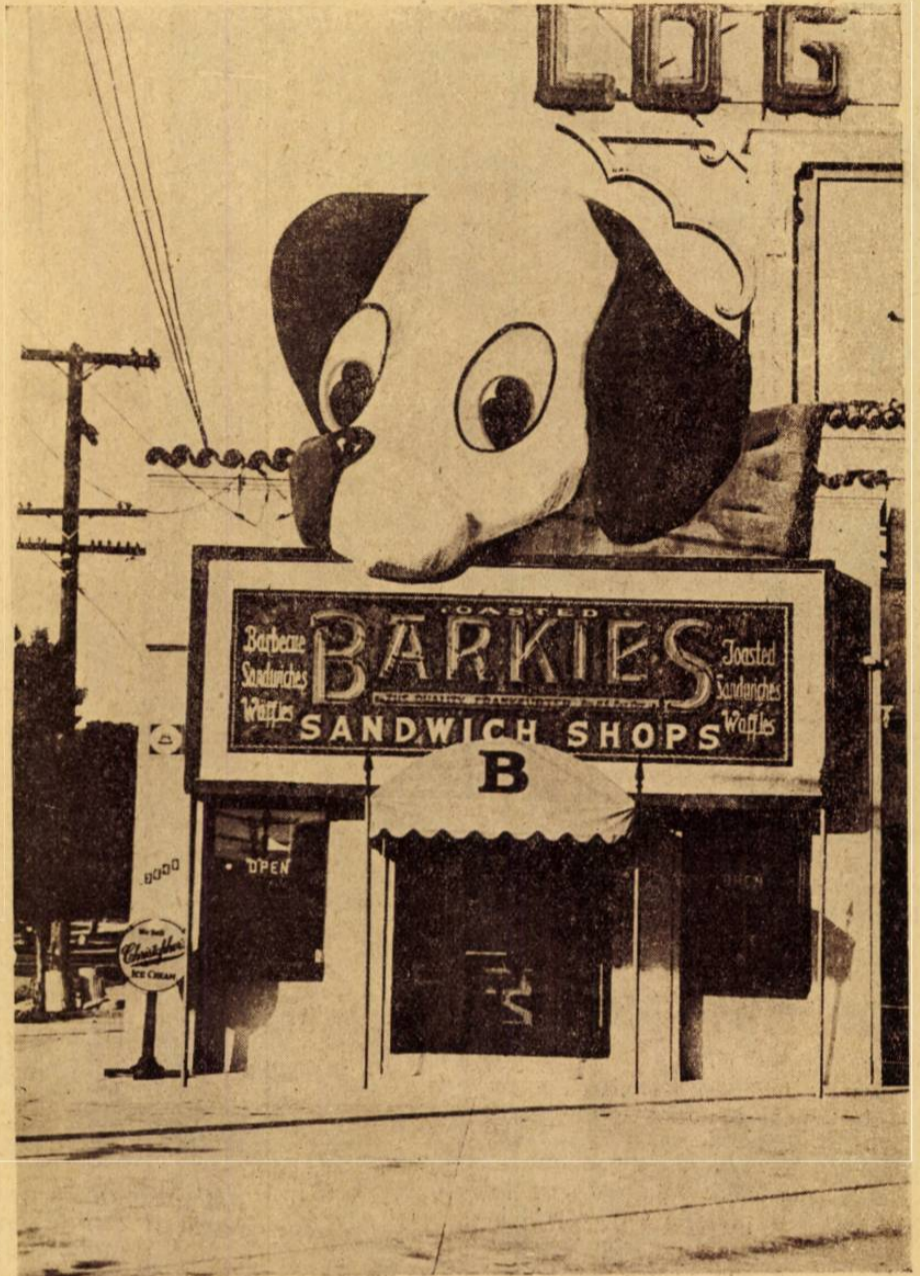
Cei cari nu simpatizează animalele găsesc restaurantul-moară fluturându-și aripile în vânt...

Fantezii ultramoderne...

Și cine știe, în patria regimului sec, acolo unde cetățeanul se stinge de dorul unui păhăruț cu wischy sau de pofta câtorva picături de alcool, — dacă ochii câinelui care stă de strajă deasupra bodegei cochete sau nările și ochii uriașei broaște nu ascund cumva sticlele contrabandiștilor — faimoasele depozite secrete ale gangsterilor americani?.

Un restaurant într'o moară improvizată. Ultima noutate a ultramodernismului pe care-l adoptă californienii pentru restaurantele de lux.

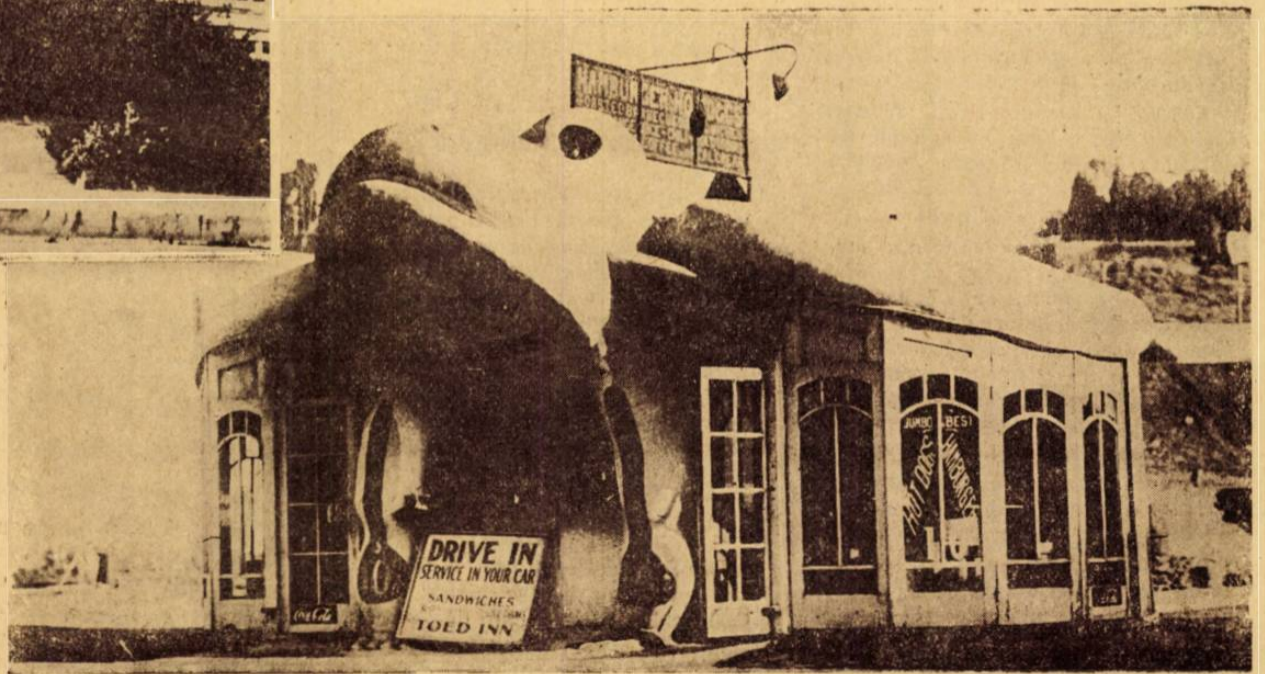
Un restaurant ultramodern in California

O broască, un câine sau o moară — fantezii ultramoderne — sunt în ori ce caz — cu și fără wischy — localuri atrăgătoare chiar pentru simplii californieni cari sunt în trecere prin orașul excentricităților arhitectonice...

Să nu se creadă însă că în această materie, americanii sunt cei dintâi... Fantezia ultra-modernă a pornit tot de la... scriitorii de romane.

Nu este Maurice Dekobra autorul care, pentru a scrie mai comod, și mai inspirat, și-a construit o locuință-bar în formă de submarin?.

Dar scriitorul care și-a construit sufrageria ca ua cavou, având drept masă un sicriu?.

Restaurantul-broască, ultima noutate californiană

JOCURILE ILUSTRATIUNEI ROMANE

CONCURSUL AL XIII-LEA

SERIA I-a

EVRICAI

de TRAIAN C. POPESCU.

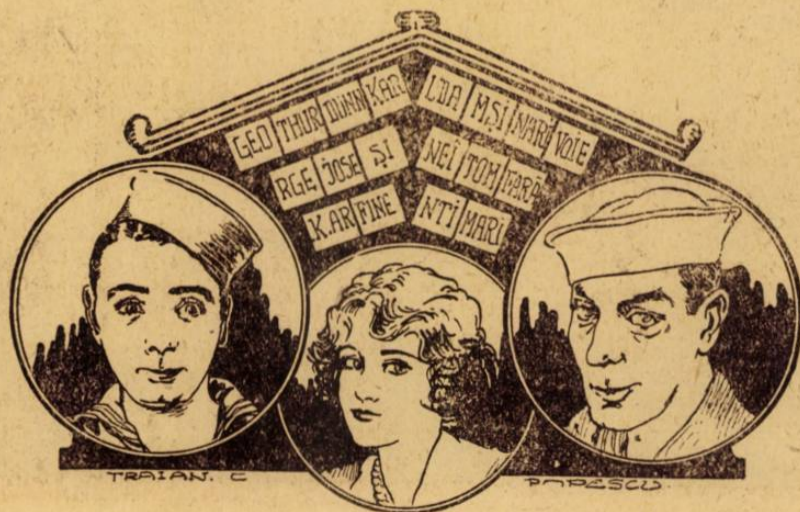
Aveți aci o parte din „starurile” casei „Metro-Goldwyn” și care sunt desemnați, fiecare în filmul în care a interpretat rolul principal. Se cere să găsiți numele fiecărui artist, și spre a fi mai ușor de soluționat, dăm numele celui mai bun film al fiecăruia.

Dela stânga spre dreapta : 1) „Vis de dragoste”; 2) „Rapsodia vieneză”; 3) „Văduva veselă”; 4) „In noaptea nunții”; 5) „Cazacii”; 6) „Patriotul”; 7) „Pantera albă”; 8) „Regele vagabonzilor”; 9) Dreptul la dragoste

Și acum cred, că i-ați și aflat foarte ușor !

ENIGMA

de Tr. C. P.

Găsiți „cheia”, care vă face să aflați numele și filmul acestor trei „staruri” în care au interpretat rolul principal.

POȘTA JOCURILOR

N. Dumitrescu. — Cu plăcere, dar jocul nu este publicabil, deoarece îi lipsește desemnul și este slab.

Gh. Arsenescu. — Mai încercați : vă asigurăm că veți isbui. Ținem să menționăm pe d-nii : Chicoș C., Bică Pisoschi, Nicu Marin, Tudor Marin, etc., cari au producții admirabile și nelipsite în același timp de partea artistică.

Bică Pisoschi. — Cu părere de rău, dar portretele artistelor „Lupe Velez” și „Anny Ondra”, nu pot ieși. Refaceți desemnul.

Chicoș Const. — N'am primit dela dv., decât : „Avionul”, „George Vrăca” și „Mihail Eminescu”, împreună cu „George Coșbuc” în colaborare cu d. Ovidius Idriceanu. Dacă mai aveți, trimeteți.

Elena Ștefănescu. : Am luat toate măsurile în consecință, spre a vă trimite revista pe actualul nume.

N. Stănescu. — S'au luat măsuri : veți primi revista.

Zoltescu Aurica. — Rugăm comunicați-ne adresa spre a vă putea expedia revista.

T. P.

Deslegările se primesc după publicarea seriei a III-a, în timp de 15 zile.

Ele trebuie însoțite de numele, pronumele și localitatea celui ce ni le trimite, precum și de cupoanele publicate în josul paginii. Pseudonime nu se admit.

Prin tragere la sorți se vor distribui deslegătorilor următoarele premii :

Premiul I 1500 lei.

Premiul II 1000 lei.

Premiul III Un abonament la „Ilustrațiunea Română” pe timp de un an.

Premiul IV Un abonament la „Ilustrațiunea Română” pe 6 luni.

Premiul V Un abonament la „Ilustrațiunea Română”, pe 3 luni

HIGIENĂ ȘI SUPERSTIȚIE

Liga contra tuberculozei urmărește o campanie lăudabilă contra obiceiului de a scuipa pe jos. În antichitate, acest obicei constituia un prezervativ contra nenorocțiilor, „maleficiilor”, ochiului rău, etc. Se scuipa în sân — ca și azi la noi la țară — să se evite o nenorocire.

Femeea scuipa pe noul născut să nu-l deoache. Se scuipa pe pantoful piciorului drept înainte de a-l încălța, sau traversând un loc unde era un pericol.

În Grecia, bătrânele lingeau fruntea copiilor să nu li se întâmple lucruri rele. La Romani, se trecea pe fruntea micuților — arătătorul umezit cu salivă.

Aceste credințe mai persistă încă în unele țări. În Anglia, pescarul scuipa pe viermele undiței. În comitatul Kent, când un bolnav merge mai bine, se zice că a scuipat în mâini.

Țăranii irlandezi scuipa pe animalele sau nouii născuți. În partea de răsărit a cantonului de Cork, se scuipa pe pământ înaintea unei persoane nenorocoase.

Deasemeni la Berlin, în urma celor

ce es din casă, dacă sunt bănuți de vrăji. În Silezia și Boemia se face la fel, cu deosebirea că se repetă gestul de trei ori — înaintea unei femei bătrâne.

În Corsica și Sardinia e înrădăcinată ideea că dacă nu scuipi în figura unui copil pe care îl lauzi, se îmbolnăvește.

DEZBATERI CIUDATE

Eschimoșii — cine ar fi crezut ! — sunt oameni de spirit. Ca pretutindeni, nimic nu distruge pe cineva, mai mult ca ridicolul. Dovadă avem un obicei curios, fără asemănare în vre'o altă parte a lumii. În caz de neînțelegeri cari oriunde s'ar rezolvi prin procese — părțile interesate nu fac apel la judecată. În fața întregului trib — cei doi împicinați încep un duel epigramatic — fiecare sforțându-se să fie mai spiritual și să ridiculizeze pe celălalt. Acel care reușește să provoace râsul mai îndelungat și mai unanim câștigă pe toată linia. Nu e oare mai interesant acest proces decât interminabilele pledoarii dela noi ?

DANSUL VIERMILOR

S'a observat de mult în insulele Antile, Samoa și Statele-Unite, eșirea la suprafața mării, în ultimul pătrar al lunilor Octombrie și Noembrie, a unei cantități enorme de viermi, cari transformă apa într-o supă-fidea într'o continuă mișcare. Chiare pe coastele franceze există asemenea dansuri fantastice, nocturne de viermi. Ele încep din luna Mai până în Septembrie și numai în pătrarele lunii.

Numărul lor ajunge la câte un milion și ceva pe o suprafață cât ar lumina o lanternă. E dansul nupțial, lung și complicat, urmat de ponta ouălor. O altă specie dansează numai sub lună plină, o alta în ultimul pătrar.

Influența lunii e sigură. Dar care e mecanismul acestei influențe ? Nu s'a aflat încă !

UN OM CARE ȘI-A UITAT TRECUTUL

Cercurile medicale din Budapesta se ocupă de câteva săptămâni cu un caz senzațional de amnezie.

E vorba de un tânăr de 20 ani, care și-a pierdut complet memoria, în urma unei violente lovituri în cap. El nu-și mai aduce aminte de nimic și toate evenimentele din viața sa i-au pierit din memorie. Nu știe cum îl cheamă, nici unde a locuit și nu își mai recunoaște mama și logodnica.

CHIMIA ȘI FLORILE

Dacă muiem într'o soluție slabă de amoniac un buchet de violete, acestea devin imediat verzi. Dacă din contra le lăsăm în apă acidulată cu puțin acid sulfuric sau clorhidric (spirt de sare), capătă o frumoasă culoare roșie. Puse sub un clopot de sticlă în care arde sulf — se prefac îndată într'un alb imaculat, dar își pierd parfumul.

RCA RADIO PERFECT
NUMAI PRIN
RADIOLA

ILUSTRATIUNEA ROMANA
CUPON Nr. 5
Consultațiul gratuit

ILUSTRATIUNEA ROMANA
CUPON Nr. 5
JOCURI

CUPON Nr. 21 SERIA I
Cine strânge aceste cupoane primește gratuit o poliță de asigurare a soc. „Fr-Română” de lei 20.000 și participă la tragerea de amortizare.

ILUSTRATIUNEA ROMÂNĂ

D-ra TANȚI VIȘOREANU, MISS ROMÂNIA 1931.

O fotografie executată de reporterul nostru fotograf la Cercul militar din Capitală în după amiaza zilei de 18 Ianuarie 1931.

Foto „Ilustrațiunea Română”—St. Ignat